

Forbud, som omtales, skal ske ved Politimesteren, har Udvalget troet, at det vilde være mere stemmende med juridisk Sprogbrug at anvende Udtrykket „forbyde“, idet „at nedlægge Forbud“ sigter til en Handling, som sker ved Fogden. — Under Nr. 5 er der stillet en Ændring, der dels er en Redaktionsændring, dels ogsaa en Realitetsændring; for saa vidt man har anset det for rigtigt, at Mund- og Klovhygen blev optagen blandt de nævnte Sygdomme. Mund- og Klovhygen er jo en overordenlig smitsom Sygdom, og som Følge deraf er den ogsaa en højst farlig Sygdom, hvorfor ogsaa Redslagning kan finde Sted efter dette Lovforslag og, da den ellers stilles i Klasse med de andre ondartede Sygdomme, har man anset det for rigtigt, at den ogsaa her i denne Paragraf maa regnes dertil. — Den næste Ændring er blot en Trykfejl, man har rettet. — Ændringsforslaget under Nr. 7 refererer sig til Ændringen under Nr. 5 — som jeg allerede har omtalt — der angaar Mund- og Klovhygen. — I § 8, 4de Stykke, anden Linie, er Tallet 6 forandret til 5. Lovforslaget har nemlig en Bestemmelse om, at naar en Hestebesætning paa Grund af Mistanke om Snive er bleven aispærret, kan Ejeren forlange, at der inden 6 Ugers Forløb tages Bestemmelse om enten Afspærringens Ophør eller Redslagning af de mistænkte Dyr. Flere Medlemmer af Udvalget have fundet, at Tidsskiftet, 6 Uger, var temmelig byrdefuld og generende for Ejeren, og da Folketinget har indsat en Frist af 4 Uger, er man saa i Udvalget kommet overens om som et Kompromis, for at opnaa Enighed, at sætte 5 Uger. Det er altsaa et Mæglingsforslag, idet der var Medlemmer i Udvalget, der ikke havde Betænkelse ved Lovforslagets Bestemmelse. Man vil let indse, at det egentlig ikke gør saa meget til Sagen, om det bliver 6 eller 5 Uger, undtagen netop lige overfor Ejeren.

Den næste Ændring er stillet under Nr. 9 og angaar Erstatningen samt Udgifterne ved Taksation og Redslagning. Et Mindretal har, ligesom tidligere, foreslaaet, at alle Udgifterne skulle udredes af Statskassen, idet man har ment, at disse Sygdomme vare af en saa farlig Befæffenhed for hele Samfundet, at der var Grund til, at Udgifterne ikke kom til at hvile paa den enkelte Egn, hvor

Sygdommen tilfældig var opstaaet, men derimod kom til at hvile paa det hele, altsaa paa hvile Statskassen. Det øvrige Udvalg har imidlertid ment, at det vilde have sine Betænkigheder blot at overføre Byrderne paa Statskassen, og at det af praktiske Hensyn var hensigtsmæssigt, at en Del af Udgifterne ogsaa kom til at hvile paa Kommunerne for at gøre disse interesserede i, at Udgifterne ikke bleve større end nødvendigt. Man har derfor ikke kunnet slutte sig til dette Mindretalsforslag om, at samtlige Udgifter skulle udredes af Statskassen. Et andet Mindretal, hvortil det første Mindretal har sluttet sig subsidiært, har imidlertid ikke villet gaa ind paa Lovforslagets Bestemmelser om Halvdelen, men foreslaar — ogsaa i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har været foreslaaet, og som ved den forrige Behandling var et Flertalsforslag — at Kommunerne kun skulde bære en Tredjedel; man mente, at det ogsaa af Hensyn til Kommunerne ugunstige Stilling vilde være rigtigst at formindske deres Udgifter saa meget som muligt, og ikke overføre større Udgifter paa dem end højst nødvendigt. Naar Udvalgets Flertal — hvortil blandt andre ogsaa jeg hører — som tidligere har sluttet sig til dette Mindretalsforslag, om at Kommunerne kun skulde bære $\frac{1}{3}$, nu ikke er gaaet med derpaa, men derimod slutter sig til Regeringens Forslag om Halvdelen, saa er det, fordi man paa dette Punkt ikke vil lægge Lovforslaget en væsentlig Hindring i Vejen lige overfor den bestemte Modstand, det har mødt fra Regeringens Side, og dernæst ogsaa, fordi man maa erkende, at Lovforslaget, navnlig som det nu foreligger med de nye Bestemmelser om Tuberkulosen, vil paaføre Statskassen ikke ubetydelige Udgifter, som forhaabentlig vilde være til stor Gavn for Befolkningen. Af disse Grunde vil altsaa Flertallet holde paa Regeringens Forslag, som er, at Halvdelen af Udgifterne udredes af Statskassen og Halvdelen falder paa Amtsrepartitionsfonden og Købstædernes Kommunekasse.

Udvalget har anset det for rigtigt, at det i § 10 B 2 nævnte Forbud imod, at Dyr, der ere angrebne af de der nævnte Sygdomme, føres paa Markeder, til Dyrstuer og til fremmede Græsgange eller Stalde, suppleres med Forbud mod, at disse Dyr føres til